

του πρὸς τὰ τῆς κοινωνίκες νενομισμάτων.—Πολλάκις ἀποφασίζει νὰ θέσῃ ὅμηροςθεν αὐτοῦ πάσας τὰς ἀναπαντήσους ἐπιστολὰς.—Ἐξάρτιοι αὐτὰς ἐκ τῆς ἐπιστολοθύης, τὰς διεξέρχεται,—θέτει ἁμαρτοθεν αὐτοῦ χάρτην,—λαμβάνει τὸν κάλεμον,—σκέπτεται ὅλιγον, ἀλλὰ—ἢ τῆς ἀναβολῆς ρωπὴ, ἰσχυροτέρα τῆς θελήσεως, τὸν κάμνει νὰ ἀναβάλῃ ὅτι ἀλλην καταλληλοτέραν περίστασιν τὸ ἔργον.

‘Η ἀμέλαια αὗτη οὐδεμίλαν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν θεωρίαν τοῦ Ναπολέοντος, ἀλλὰ προέρχεται ἀπὸ ἀδιαφορίαν πρὸς τὰ κοινωνικὰ χρέα.—Αὐτὸς μέμρεται ἐστὸν διὰ τὴν ἀμέλαιαν του, ἢν ὅμως δὲν δύναται νὰ ὑπερνικήσῃ.

Φ. Α. ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΟΣ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΟΝ

«Χείρ κρατερὰ ἐχάραξε τὴν ἐπιστολὴν, ἢν ἐνταῦθα μεταφράζομεν χείρ τὰ μᾶλα τρομερὰ, μοιραῖον δργανον μεγάλης ἐπαναστάσεως. Κατεγόμενοι ὑπὸ τῆς ἔξεως τοῦ νὰ λαμβάνωμεν δόπο σεβαρὰν ὕψιν τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου θορυβῶδες παίζουσι μέρος, μεγάλως χαίρομεν ἀνακαλύπτοντες ἐν αὐτοῖς τὰ μᾶλλον οἰκογενειακὰ καὶ ἀπλοϊκάτερα αἰσθήματα τῆς ἀνθρωπίνης φύτεως.»

‘Η ἀντίφασις αὕτη μᾶς παρώτρυνε πρὸς ἐκλογὴν τοῦ μικροῦ τούτου ἔργου, πεποίθαμεν δὲ ὅτι πᾶς πατήρ, πᾶσα μήτηρ ἡδέως θὰ μειδιάσωσιν ἀναγινώσκοντες τὴν ἐπιστολὴν, τὴν δόπιαν διατίνος Δούθηρος ἔγραψε τὸ 1830 πρὸς τὸν αὐτοῦ Ιωάννην.»

Ταῦτα προέταξε, καταχωρίζων τὴν ρηθεῖσαν ἐπιστολὴν ἐν τῷ ἀξιολόγῳ πε-

ριοδικῷ συγγράψματι Letture di famiglia ὁ καθηγητὴς Καΐσαρ ‘Ροζίδας’ ὑπὸ τῶν ἀργῶν τούτων ἐμφορούμενοι καὶ ἡμεῖς καταχωρίζομεν αὐτὴν ἐν τῷ Ζαχυρίθιῳ Αἰθῶν προσπαθήσαντες, κατὰ τὸ ἐνὸν, νὰ τηρήσωμεν τὴν ἀρέλεικήν, ἥτις διαφαίνεται ἐν τῇ μεταφράσει τοῦ καθηγητοῦ.

Γιαννάκη μου.

‘Η χάρτης καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Πίησοῦ Χριστοῦ νὰ κατέλθωσιν ἐπὶ τοῦ, ἀγαπητοῦ μοι τέκνου. Εὐχαριστώς βμαθεὶ δέτι ἀνὰ πᾶσαν πρωταν καὶ ἐσπέραν προσύγεται, δέτι ἀσμένως σπουδάζεις, δέτι πρὸς πάντας εἶσαι καλές. Θάρρος, Γιαννάκη μου, ἐξηκολεύθαι σύτω, καὶ κατὰ τὴν ἐπένοδόν μου θὰ σοὶ φέρω κάτι, τὸ δόπιον πολὺ θὰ σοὶ ἀρέσαι.

Χθές ὑπῆργον εἰς ἐν περιβόλιον, τὸ δόπιον εὖρον πλῆρες παιδίων ὁμηλίκων σοι. Ἐκεὶ λαμβάνεσι φορέμετα χρυσοπάχυρα, πολὺ ἀρμάζοντα· ἴδιαις χεροὶ δρέπουσιν ἐκ τινῶν δένδρων rāwω καλουμένων πότο κεράσια, πότε ροδάκινα, πότε κόκκινα καὶ νόστιμα μῆλα· ἵππεύουσιν ἐπὶ μικρῶν ξυλίνων ἵππων μὲ χουτοῦς χαλινούς καὶ ἀργυρᾶ ἐφίππια· ἄδουσι, χοροπηδῶσι, καὶ εἰς μυρία δσα τερπνὰ παιγνίδια ἀφελῶς ἐγκαταλείπονται. Ἡρώ-ησα τὸν κύριον τοῦ περιβολίου, τίνος ἦσαν τὰ παιδία ἐκείνα, οὗτος δὲ μοὶ ἀπήντησεν. «Εἶνε παιδία, ἀνήκοντα εἰς οιανδήποτε οἰκογένειαν, τὰ δόπια ἀγαπῶσι τὴν προσευχὴν, καὶ τὴν σπουδὴν καὶ εἶνε καλό.» Τότε ἐγὼ προσέθηκα. «Α! καλέ μου κύριε! ἔχω καὶ ἐγὼ ἐν τέκνον, ὁνομαζόμενον Γιαννάκη.» Δὲν ἤδύνατο καὶ αὐτὸ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ ἵππεύῃ ἐφ’ ἐνδές τῶν ὀραίων ἐκείνων ἵππαρίων καὶ νὰ διασκεδάζῃ μετὰ τῶν φιλοπαιγμόνων ἐκείνων παιδίων; «Ο Κύριος μοὶ ἀπήντησεν. «Ω! μάλιστα! ἐν διατίνος Δούθηρος ἔγραψε τὸ 1830 πρὸς τὸν αὐτοῦ Ιωάννην.»

Ταῦτα προέταξε, καταχωρίζων τὴν ρηθεῖσαν ἐπιστολὴν ἐν τῷ ἀξιολόγῳ πε-

λαί μικρότερα τέκνα, τὸν Φίλιππον καὶ
γένετον, καὶ αὐτά Ὁ κύ-
ριος φιλορρήνως μὲ διέκουψεν εἰπών. «Ἄς
ἔλθων, οὓς ἔλθοι καὶ αὐτά μετὰ τοῦ
Πειραιάν, ἀν ἀγαπῶν τὴν προστυχὴν
καὶ τὴν σπουδὴν, ἐν ἣνε καλὰ θά-
τικὰ δώσω συρίτρας, τύμπανα, κιθά-
ρας, θά παρακάθηνται εἰς τὸ συσστιά-
νυκ, καὶ μετὰ τοῦτο θά χορέωσον καὶ
θά τοξεύσωσι.» Μαί ζδεικὲ δὲ ἐν τοι γέλλω
μέρει τοῦ περιβολίου, εὐρὺν κύκλον καὶ
τάλληλον διὰ χορὸν, περιβαλλόμενον ὑπὸ^{τού}
δενδρῶν, ἐξ ὧν ἡσαν ἄνηρ τριηναὶ συ-
ρίτρας, τύμπανα, κιθάραι καὶ μικρά ἄρ-
χυστά τοῖς. Πλὴν θάτο ἐνωρίς καὶ
τὰ παιδία δὲν εἶχον ἀκόμη ἀριστεύσει,
μενί^τ δ συνάθως ἀργύζουν τοὺς χορούς,
καὶ τὴν τοξοβολήν. Ἀποχωρῶν εἴπον τῷ
κυρίῳ. «Ἀμέσως θά γράψω πρὸς τὸν
Γιαννάκην μου ὅτι εἴδον καὶ ὅτι ἤκου-
ον, ἵνε προσεύχηται μετὰ ζέσως, σπου-
δάζῃ μετ' ἐπιμονῆς καὶ ἣνε καλὸς πρὸς
ὅλους, οὗτω δὲ γίνη ἀξιος νὰ ευμε-
θεῖ τῶν τέρφεων τοῦ περιβολίου σας.
Ἀλλ' ἔχει μίαν θείαν, τὴν θείαν Μα-
γδαληνήν, τὴν καλὴν μου ἀδελφήν, τὴν
ἀνελανήν ἀγαπᾶ πολὺ. Ὡδύναται νὰ ἔλθῃ
μετ' αὐτοῦ;» «Ο Κύριος εὐθὺς μοι ἀ-
πεκρίθη. «Ω ναι! Ερεβαίως! γράψατε
τὸ ὅτι τὸν περιμένω μετὰ τῆς θείας.»
«Ἐκουμένω, ἀγαπητὸν ματέ τέκνου, ἔξα-
κολούθει νὰ προσεύχησαι μετὰ ζέσως,
νὰ σπουδάζῃς μετ' ἐπιμονῆς, νὰ ἤται
καλὸς πρὸς ὅλους, καὶ εἰπὲ πρὸς τὰ
φελέτριά σου, Φίλιππον καὶ Ιάκωβον, νὰ
μεθωσι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ σὲ νὰ πράττω
σι τὸ αὐτό, τότε δὲ θὰ ἔλθετε δύοι
μετξεῖς τὸ περιβόλιον τοῦ καλοῦ χωρίου,
ἡ δὲ Μαγδαληνή θέλει εἰσθαι μεθ' ὑμῶν. Εἰ-
πὲ πρὸς τὴν θείαν σου ὅτι καὶ ἔγω τὴν ἀ-
γαπᾶ πολὺ, καὶ φίλησέ την ἐκ μέρους μου.

Σὲ ἀρίων συνιστῶντες πρὸς τὸν παν-
τοδύναμον καὶ πολυεύσπλαγχνον Θεόν!

— ὁ φιλόστοργός τος πάτέρος
ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΝΙΡΟΣ.

(ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

Χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγγωστῶν, πα-
ρατίθεμεν σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ ἐσχά-
τως ἐπισκεψιμένου τὴν Ἐλλάδα, Δὸν
Πέτρου τῆς Βρασιλίας, οὗτονος ἀξιόλο-
γου καὶ ἐμβολῆς βιογραφίαν εὑρήσουσιν
οἱ ἡμέτεροι ἀναγνωστεῖς ἐν τῇ ἐν Ἀ-
θήναις ἐκδιδομένῃ «Ε σ τίχ, συντεθεῖσαν
ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς καλάμου τοῦ κ. Ε. Δ.
Ροΐδη.» Ήδὲ αὐτῆς ἀποσπάμενοι διάγρατιν
παραπέμποντες συγάμια τὸν ἐπιβυθοῦντα
πλείοντας περὶ τοῦ ἐνδόξου τούτου έκ-
σιλέως πληροφορίας εἰς τὴν Ἀστίκην.

Δὸν Πέτρος δ. Β'. εἰς δὲ ὁρεῖσι ἡ
Βρασιλία τὴν σήμερον εὐδαιμονίαν την
εἶναι ἔγγονος τοῦ ἡγεμόνος τῆς Πορ-
τογαλλίας, Δὸν Ιωάννου, ἀναγκασθέντος
ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν πανοικεὶ νὰ ἔσοισθι
εἰς Βρασιλίαν, καὶ μίσος Δὸν Πέτρου
τοῦ Α'. ἀναγορευθέντος ὑπὸ τὴν Βρα-
σιλίαν Βασιλέως ἀμα ἐκῆρυξαν ἔσυ-
τοὺς ἀνεξαρτήτους ἀπὸ τῆς Πορτογαλ-
λικῆς δυναστείας. Τούτου δὲ ἀναγκασ-
θέντος, ἐνεκά δεδικκιολογημένων αἰτιῶν,
νὰ παραιτηθῇ τοῦ θρόνου τὴν 7 Απριλίου 1831 ἐκλήθῃ, κατόπιν ἐμφυ-
λίου πολέμου, ποτίσαντος ἐπὶ πάντες συ-
νεχῆ ἔτη τὸ Βρασιλικὸν ἔδαφος, νὰ βι-
σιλεύσῃ Δὸν Πέτρος δ. Β'. κατέπερ μόλις
δεκαπενταέτης τὴν ἥλικίαν. Ἀναλαβόν-
τος δὲ τὰς ἥγιας τοῦ κράτους καὶ μετ'
ἄκρας τυνέσσως καὶ φιλοπατρίας κινο-
νήσαντας τὸ σκάφος τῆς πολιτείας, ἡ
Βρασιλία, ἡ εὐδαιμών ἐκείνη χώρα, ἡ ἀκ-
λοτε μαστιζομένη ὑπὸ ἐμφυλίου πολε-
μου, ἡ κατοικουμένη ὑπὸ μιγάδος καὶ
διεφθαρμένου δύλου καὶ ἡ ἔγκλείσουσ
εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθύδυον ἀνεπτυγμέ-
νον πάν σπέρμα ἀποσυνθέσεως καὶ κα-
ταστροφῆς, εἰδὲν, ἐν Βραχεῖ χρό. ω, στε-
ρεουμένας τὴν τάξιν, τὴν εὐνομίαν, τὴν
ἔξω ὑπόληψιν καὶ τὴν ὑλικὴν πρόσοδον.
Πολλὰς δὲ περιπετείας ὑπερποδίσας καὶ
πολλοὺς κόπους καταβαλὼν, ἐδυνήθη ἐπὶ
τέλους δ. ἐμφύλιων βασιλεὺς νὰ κατα-
στήσῃ τὸ μὲν κράτος του τὸ ὑπόδειγμα
τῶν βασιλείων ἐν τῇ Δύσει ἐαυτὸν δὲ τὸ
ὑπόδειγμα τῶν βασιλέων ἐν τῷ κόσμῳ.